

lett volna a róla való gondolkodás a sztereotípiáktól és az ostoba, radikális véleményektől olyan személyek részéről, akik szóhoz jutottak a kérdésben. De a késedelem szerencsére nem behozhatatlan.

BORÓK SZABOLCS

(Fordította Zöld István,
Doppelgänger Kiadó, Budapest, 2006,
320 oldal, 2600 Ft)

AIR:

Pocket Symphony

Jean-Benoit Dunckel és Nicolas Godin duóját nem kell bemutatni az olvasóknak. 1998 óta nem úzheti ki őket senki a popzenei dimenziókból, akármennyire is különböző vagy nem szerethető, netán érdektelenségbe fulladó Airen kívüli – de Air-közeli – anyagaik is legyenek. A 2004-es *Talkie Walkie* után, amely a legtöbb kritikusnál ismét csak album és album közötti, vélt és konvencionális minőségi különbségek megállapításának áldozata lett, idén márciusban jelent meg *Pocket Symphony* című lemezük.

Mindenekelőtt időzzünk el a címnél! *Zsebszimfónia*. Hangozhatna valami frappáns csomagolásnak is, oktalan mobilitási mániánk szlogenjeként. A dalok szellemiségének fényében a cím azonban *maradványt*

jelöl. Egy csodás és végtelen érzelmi világ stilizált modell-maradványát, melyet már csak zsebünkben mérünk hordani. Legyen szó glockenspielről, netán szűrők gyepelőjén tartott, finoman galoppozó szintetizátorról, néhol a hangszerelés is – még pont nem giccsbe szakadóan – viszsztatükrözi a zsebszimfónia mivoltát és miértjét.

A bevezető, személytelen melankolikusságot sugárzó *Space Maker* után következik a lemez első katarzisa: *Once Upon a Time*. A dal mind formailag, mind tartalmilag az idő megfoghatatlan múlására és (mégis) ciklikusságára reflektál. „Time’s getting on. Time’s over now” – ugyanakkor rezignált meditációba is bebocsátást enged: „Don’t try to be on time! Don’t try to run after time!” A dal szíve nyilvánvalóan a reszkető, de ritmikát teremtő zongora, e körül járnak óvatos táncot az akusztikus dobok, és e körül keni el a többi hangszer is a részletek kontúrjait, háttorzongatóan gyönyörű hangszínekkel.

Igazi urbánus blues érkezik ezután a *One Hell of a Party*ban, Jarvis Cocker tolmácsolásában. A már méltatott idő világába pottyan bele ez a dal a fájdalmas csalódásról és annak feldolgozatlanságáról, de a harmadik percnél felmosolygó szintetizátor, valamint a végig kísérő szerepben tündöklő shamisen és zongora mégis háttorzongatóan stilizál, gyönyörre fokozva így a szenvedést.

Ezután csapódik be a *Napalm Love*, amely egy újabb szerelembé esés izgalmait teszi keserédes töprengés tárgyává. Az elégikus ének alatt monoton, keringőszerű lépkedésben morfondírozgat a hangszerek sokasága.

Rövid szünet után a *Mayfair Song* instrumentális nyugalma szelízteti ki a hallgató fejét, hogy a *Left Bank* kánikulás éjszakát megfestő akusztikus gitárja és egyszerű, meghatóan szomorkás, szintén majdnem giccses éneke több teret tölthessen ki. Majd a rejtélyes, eleve deszakralizált popszimfónia hódítja meg és terheli le ismét az elmét (*Photograph*). Rémisztő, gyönyörű, bizonytalan és izgalmas. Az illúzió, az álmodozás és a vágy a nemlétező iránt a hangszerek szimbolizmusában is kódolva van. Gitárok, zongora, vonósok, glockenspiel és tompává szitált szintetizátor a felajzottság hangján könyörög a *másolatért*, alázatukban vágyuk tárgyánál ezerszer szebbnek tetszenek. A *Mer du Japon* naiv popja vet csúfos véget mindennek, majd egy újabb instrumentális darab, a *Lost Message* emeli ki a hallgatót a tengerből. Városi hétköznapok hivalkodó álmsztikájának

hangképe rejlik ebben a kis közjátékban.

Közeleg az esetleges vég: mese hangzik el az összekevert érzékek csalódásáról, az álom megfejthetlenségéről és dialektikájáról, szép hangszerek ágymeleg hangjaival és

Neil Hannon közreműködésével. Ez a *Somewhere Between Waking and Sleeping*. Álmot nem kímélve úszik be a *Red Head Girl*, „az idő szelleme megáll”. Felemelő, befejezéshez közeli hangulatot tolmácsolnak a hallgató időközben jó barátjává vált hangszerek.

A zavaros és keserédes kalandokat a szintén szöveg nélküli *Night Sight* zárja le. Visszahangolódhatunk a valóságba, vagy inkább visszahangolhatjuk a valóságot. A szám rémisztően egyszerű lépései és teatrális vonásai a mesterséges fények békéjét és a biztonság illúzióját éreztetik, miközben egyre kevesebb látható a csillagos égből. Ugyan, hiszen ma már azt is zsebbe tehetjük, jobban, mint ahogy szabad szemünk valaha is látná. De zsebszimfóniánk valamiért búsán szól.

HARGITAI ANDRÁS

(*Virgin*, 2007, 48 perc)